

Козієнко О. Г.

Щойно закінчивши Київську державну консерваторію, я працював у Ніжинському училищі культури і мистецтв імені Марії Заньковецької і був першим педагогом Володимира Рожка з оркестрового диригування. Я розробив тоді свою експериментальну методику, у якій відбилася моє бачення диригування, утілював її під час занять. Володимир теж користувався цією схемою. Він диригував «Циганський танець» К. Сен-Санса, а потім вступ до опери «Травіата», досить різнохарактерні п'єси, і мені вдалося йому пояснити це. З ним було дуже легко працювати – він переймав усі мої жести, зважав на всі мої зауваження і поради. Тому й на державному екзамені виступив дуже яскраво, вирізнявся серед своїх товаришів серйозністю, якоюсь зацікавленістю, йому все легко давалося, а мені було легко й приємно з ним працювати.

З часом я стежив за його зростанням і пишався ним, пишаюся й сьогодні його досягненнями, адже в їх фундамент закладена й моя цеглинка. Мені часом доводилося звертатися до нього по роботі, незважаючи на його високі посади, він завжди поводив себе просто і скромно. Мене вражає його талант дипломата, делікатного такого працівника, і приваблює оця його усмішка, його манера розмовляти і згладжувати будь-який конфліктний момент. Це талант у людини.